OKRĘGOWY SĄD DYSCYPLINARNY
w RZESZOWIE

Sygn. akt: OSD /16/20 Rzeszów, dnia 21 stycznia 2021 r.

O r z e c z e n i e

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie w składzie:

Przewodniczący: radca prawny Tomasz Bazan /spr./
Sędzia: radca prawny Adam Kawka
Sędzia: radca prawny Tomasz Arlet
Protokolant: Katarzyna Szurek
przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Rzeszowie Barbary Kiczek-Grygiel

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 stycznia 2021 r. sprawy radcy prawnego [redacted] syna [redacted] zamieszkałego [redacted] uprzednio niekaranego, obwinionego o to, że:

- wykonywał czynności zawodowe bez zachowania należytej staranności, w ten sposób, że działając jako pełnomocnik z wyboru [redacted] na podstawie pełnomocnictwa udzielonego mu w dniu 9 stycznia 2018 r., w sporządzonym przez siebie wniosku o ustalenie kontaktów z dzieckiem z dnia 22 lutego 2018 r., skierowanym do Sądu Rejonowego w [redacted] III Wydział Rodzinny i Nieletnich, wbrew ustaleniom z klientem, określił częstotliwość jego kontaktów z córką, wskazując, że mają się one odbywać w „każdy co drugi (I i III) weekend roku" zamiast w „każdy co drugi (I i III) weekend miesiąca", a następnie w okresie od dnia wypowiedzenia mu ustnie pełnomocnictwa przez mocodawcę [redacted] nie później niż do dnia 27 maja 2019 r., nie zawiadomił Sądu Rejonowego [redacted] III Wydział Rodzinny i Nieletnich w sprawie sygn. akt [redacted] o wypowiedzeniu mu pełnomocnictwa,

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75) w związku z art. 6, art. 12 ust. 1 i art. 38 ust. 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

o r z e k a

1. uniewinnia radcę prawnego [redacted] od popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na tym, że działając jako pełnomocnik z wyboru [redacted] na podstawie pełnomocnictwa udzielonego mu w dniu 9 stycznia 2018 r., w

sporządzonym przez siebie wniosku o ustalenie kontaktów z dzieckiem z dnia 22 lutego 2018 r., skierowanym do Sądu Rejonowego [redacted] III Wydział Rodzinny i Nieletnich, wbrew ustaleniom z klientem, określił częstotliwość jego kontaktów z córką, wskazując, że mają się one odbywać w „każdy co drugi (I i III) weekend roku" zamiast w „każdy co drugi (I i III) weekend miesiąca"

czym miał dopuścić się przewinienia określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75) w związku z art. 6, art. 12 ust. 1 i art. 38 ust. 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

2. uznaje radcę prawnego [redacted] za winnego zarzucanego mu czynu polegającego na tym, że wykonywał czynności zawodowe bez zachowania należytej staranności, w ten sposób, że działając jako pełnomocnik z wyboru [redacted] na podstawie pełnomocnictwa udzielonego mu w dniu 9 stycznia 2018 r. w okresie od dnia wypowiedzenia mu ustnie tego pełnomocnictwa przez mocodawcę [redacted] nie później niż do dnia 27 maja 2019 r., nie zawiadomił Sądu Rejonowego [redacted] III Wydział Rodzinny i Nieletnich w sprawie sygn.akt [redacted] o wypowiedzeniu mu pełnomocnictwa

   tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75) w związku z art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

3. na podstawie art.65 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych za czyn opisany w pkt 2 orzeczenia wymierza obwinionemu karę upomnienia
4. na podstawie art.70^6 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz § 1 ust. 1 pkt 1 i § 3 ust.1 Uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, kosztami postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych [redacted] w kwocie 1.542,00 zł /słownie: jeden tysiąc pięćset czterdzieści dwa złotych/ obciąża obwinionego radcę prawnego [redacted] – na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych [redacted]

Pouczenie:

Odpis orzeczenia doręcza się z urzędu stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości. Strona w terminie 14 dni od dnia doręczenia jej odpisu orzeczenia, może złożyć wniosek o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia na piśmie, a następnie w terminie 14 dni od dnia doręczenia uzasadnienia orzeczenia wnieść odwołanie od przedmiotowego orzeczenia do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie.

OKRĘGOWA IZBA RADCÓW PRAWNYCH OKRĘGOWY SĄD DYSCYPLINARNY * RZESZÓW *

Przewodniczący:	Sędzia:	Sędzia:
[redacted]	[redacted]	
Tomasz Bazan	Adam Kawka	Tomasz Arlet

OKRĘGOWA IZBA RADCÓW PRAWNYCH
OKRĘGOWY SĄD DYSCYPLINARNY
w RZESZOWIE

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 27.09.2019 r. (data wpływu [redacted] wniósł skargę na czynności radcy prawnego [redacted] w związku z dokonywaniem przez niego czynności jako jego pełnomocnik, w sprawie, jaka toczyła się przed Sądem Rejonowym [redacted] pod sygn. [redacted] W skardze opisał i przedstawił zachowanie radcy prawnego, które w jego ocenie stanowiło przejaw nienależytego wykonywania czynności radcy prawnego zgodnie z zasadami wykonywania zawodem.

Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych [redacted] wnioskiem z dnia 19.11.2020 r. wniósł o ukaranie radcy prawnego [redacted]

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Na podstawie pisemnego pełnomocnictwa z dnia 09.01.2018 r., radca prawny [redacted] działając w imieniu [redacted] sporządził datowany na dzień 22.02.2018 r. wniosek o ustalenie kontaktów [redacted] z małoletnią córką [redacted] We wniosku tym (w części dot. żądania), wnosił m.in. o zmianę treści ugody zawartej między stronami przez Sądem Rejonowym [redacted] w dniu 21.01.2012 r. (sygn. akt [redacted] i orzeczenie o treści kontaktów w taki sposób, aby ustalić kontakty wnioskodawcy postępowania [redacted] z małoletnią [redacted] „na każdy, co drugi (I i III) weekend w roku (...)". W uzasadnieniu przedmiotowego wniosku, radca prawny [redacted] wskazał, że m.in. „Docelowo ojciec chciałby zabierać córkę co najmniej dwa razy w miesiącu (I i III weekend miesiąca) (...)" - *(podkreślenie tekstu jak w oryginale)*.W trakcie rozprawy przed Sądem Rejonowym [redacted] omyłka zawarta we wniosku (w części dot. żądania) została sprostowana przez radcę prawnego (*dowód: pełnomocnictwo z dnia 09.01.2018 r. – k.23, wniosek o ustalenie kontaktów – k.10 – 12, wyjaśnienia obwinionego*).

W dniu 10 kwietnia 2019 r. odbyła się rozprawa przed Sądem Rejonowym [redacted] Obecni byli na niej m.in. [redacted] oraz radca prawny [redacted] Tego dnia Sąd postanowił odroczyć rozprawę z terminem na dzień 27 maja 2019 r., co obecnym ogłoszono, wzywając strony do osobistego stawiennictwa pod rygorem pominięcia dowodu z ich zeznań uzupełniających (*dowód: protokół z rozprawy z dnia 10.04.2019 r. – k.20-22*). Po tej rozprawie, [redacted] wypowiedział ustnie radcy prawnemu [redacted] pełnomocnictwo. Nie można jednoznacznie ustalić dokładnej daty powyższej czynności, natomiast należy założyć, że miało to miejsce w okresie między ostatnim tygodniem kwietnia

2019 r. a dniem 8 maja 2019 r. [redacted] zeznał, że miało to miejsce po rozprawie w dniu 10 kwietnia 2019 r. Radca prawny [redacted] że miało to miejsce na kilka dni przed ostatnim posiedzeniem (zaplanowanym na 27 maja 2019 r.). Natomiast świadek adwokat [redacted] zeznał, że tydzień do 10 dni przed datą podpisania pełnomocnictwa (z 08.05.2019 r.) odwiedził go [redacted] i informował go, że jest reprezentowany przez mecenasa. Następnie, „po jakimś czasie", przyszedł po raz kolejny w dniu 08.05.2019 r. i poinformował [redacted] że „już nie ma mecenasa" i podpisał pełnomocnictwo, upoważniające adwokata [redacted] do reprezentowania go w sprawie o zmianę kontaktów z małoletnią córką przez Sądem Rejonowym [redacted] Porównując zatem powyższe daty Sąd doszedł do wniosku, że [redacted] wypowiedział radcy prawnemu [redacted] pełnomocnictwo w okresie pomiędzy pierwszą a druga wizytą u adwokata [redacted] tj. w okresie pomiędzy ostatnim tygodniem kwietnia 2019 r. a dniem 8 maja 2019 r. (*dowód: zeznania świadka* [redacted] *zeznania świadka* [redacted] *wyjaśnienia obwinionego, pełnomocnictwo z dnia 08.05.2019 r. – k.24*).

[redacted] nie poinformował Sądu Rejonowego [redacted] o fakcie wypowiedzenia mu pełnomocnictwa przez [redacted] W dniu 27.05.2019 r. odbyła się rozprawa. Nie stawił się na niej ani [redacted] ani radca prawny [redacted] Sąd zaprotokołował powyższe słowami „Nie stawił się jego pełnom. r.pr. [redacted] zawiadomiony prawidłowo na poprzedniej rozprawie". Na rozprawie tej nie stawił się również [redacted] który tego dnia wniósł o zmianę terminu rozprawy, usprawiedliwiając swoją nieobecność niedyspozycją zdrowotną, potwierdzoną zaświadczeniem od lekarza sądowego. Sąd powyższego wniosku nie uwzględnił i tego dnia po przeprowadzeniu dalszych czynności procesowych, zamknął rozprawę i wydał orzeczenie. Orzeczenie to nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron i uprawomocniło się *(dowód: protokół z rozprawy z dnia 27.05.2019 r. – k.25 – 29, wniosek o zmianę terminu rozprawy – k.47-48, postanowienie Sądu Rejonowego* [redacted] *– k.9)*.

Powyżej opisany stan faktyczny sprawy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił w oparciu o ujawniony i zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności w postaci dokumentów. Dokumenty stanowiące dowód w niniejszej sprawie nie budzą zastrzeżeń co do ich autentyczności, nie była ona również kwestionowana przez żadną ze stron. Również dowody osobowe (wyjaśnienia obwinionego, zeznania pokrzywdzonego, zeznania świadka [redacted] są spójne a przedstawiany przez w/w osoby przebieg zdarzeń nie budzi wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności. Oczywiście zarówno obwiniony jak i pokrzywdzony w sposób odmienny oceniają niektóre fakty. Obwiniony stara

się umniejszać swoją winę w zakresie skutków zaniechania jakiego się dopuścił, w szczególności usprawiedliwiając swoje zaniechanie poinformowania Sądu o wypowiedzeniu mu pełnomocnictwa faktem, że [redacted] ustanowił nowego pełnomocnika. Natomiast pokrzywdzony przedstawiając zachowanie obwinionego uznaje go za wyłącznie winnego treści zapadłego w jego sprawie orzeczenia, pomijając m.in. fakt, że ustanowiony przez niego nowy pełnomocnik nie zaskarżał tego orzeczenia. Powyższe nie ma jednak znaczenia dla oceny ich wiarygodności; obydwoje opisują tak samo przebieg zdarzeń, powołując się na takie same fakty, w tym zakresie brak jest sprzeczności w ich zeznaniach.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Zgodnie z art. 38 ust. 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, radca prawny odpowiada za formę i treść pism procesowych i innych dokumentów przez siebie sporządzonych w związku ze świadczoną pomocą prawną. Zawarte w komentowanym przepisie sformułowanie, że radca prawny odpowiada za "formę i treść" pisma, oznacza obowiązek dbałości o całość dokumentu, jaki jest wynikiem czynności zawodowych radcy prawnego, a zatem chodzi tu zarówno o zawartość merytoryczną, jak i o formalny kształt dokumentu. Naruszenie tej normy etycznej może nastąpić przykładowo przez posługiwanie się sformułowaniami sprzecznymi z dobrymi obyczajami, przez brak merytoryczności podnoszonych w piśmie zagadnień, przez rażące błędy w posługiwaniu się słownictwem prawnym lub instytucjami prawnymi czy też wreszcie przez sporządzanie pisma w sposób odbiegający od minimalnych standardów estetycznych. (*T. Scheffler (red.), Kodeks Etyki Radcy Prawnego. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2021*). Powyższy nakaz jest de facto rozwinięciem ogólnych zasad określonych w art. 6 (radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami) czy art. 12 ust. 1 (radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania) Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Reguły te nakazują zatem, aby sporządzane przez radcę prawnego pisma procesowe w swojej treści i formie odpowiadały prawu, były sporządzone rzetelnie oraz z należytą starannością. Zatem każdy błąd przy sporządzaniu pisma procesowego może być uznany teoretycznie za brak staranności radcy prawnego. Jednak rodzaj błędu należy oceniać każdorazowo w kontekście okoliczności danej sprawy. Wskazany we wniosku o ukaranie błąd radcy prawnego, jest niewątpliwie oczywistą omyłką, co wynika z analizy treści całego

sporządzonego przez radcę prawnego pisma procesowego. Omyłka ta znalazła się jedynie w jednym miejscu pisma procesowego sporządzonego przez obwinionego. Co prawda błąd dotyczył żądania wniosku, jednak w uzasadnieniu powtórzone żądanie zostało sformułowane prawidłowo a dodatkowo został on niezwłocznie naprawiony – sprostowany przez radcę prawnego w trakcie rozprawy. Omyłki, błędy pisarskie czy inne niedokładności oczywiście nie powinny mieć miejsca, niemniej jednak mogą się zdarzyć każdej osobie sporządzającej jakiekolwiek pismo, w tym prawnikowi w trakcie wykonywania obowiązków zawodowych. O tym, że każdy ma prawo do błędu w postaci oczywistej omyłki, w tym nawet sędzia – świadczy przykładowo istnienie instytucji prostowania takich omyłek w trybie art. 350 § 1 k.p.c.

Uznanie każdej oczywistej omyłki (w tym pisarskiej) radcy prawnego, bez względu na jej rodzaj, intensywność (np. liczba omyłek w piśmie, kilkukrotne ich powtórzenie), rodzaj (np. zwykłe przejęzyczenie a mylne oznaczenie pisma procesowego), wagę (wpływ na wynik sprawy) równoznaczne jest z błędną wykładnią wskazanych norm, prowadzącą do oczywiście błędnego założenia, że radca prawny musi być zawsze i bezwzględnie nieomylny, gdyż w przeciwnym razie dopuszcza się deliktu dyscyplinarnego. Należytej staranności nie można utożsamiać z bezwzględną nieomylnością.

Mając na uwadze powyższe, Sąd doszedł do przekonania, że określenie przez obwinionego w sporządzonym przez niego piśmie procesowym „każdy co drugi (I i III) weekend roku" zamiast w „każdy co drugi (I i III) weekend miesiąca" jest oczywistą omyłką radcy prawnego, która co prawda nie powinna mieć miejsca, jednak nie może być uznana za delikt dyscyplinarny.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

Zgodnie z art. 94 § 1 k.p.c., wypowiedzenie pełnomocnictwa procesowego przez mocodawcę odnosi skutek prawny w stosunku do sądu z chwilą zawiadomienia go o tym, w stosunku zaś do przeciwnika i innych uczestników – z chwilą doręczenia im tego zawiadomienia przez sąd. Z art. 94 § 1 k.p.c. nie wynika, że jeżeli pełnomocnictwo wypowiedział mocodawca, to dla skuteczności tego wypowiedzenia w stosunku do sądu zawiadomienie o tym musi pochodzić od mocodawcy. Pełnomocnik, któremu wypowiedziano pełnomocnictwo, nie tylko może, ale wręcz powinien, w szczególności gdy pełnomocnikiem jest adwokat lub radca prawny, zawiadomić o tym sąd (*por. postanowienie Sądu Najwyższego*

z 29.1.1968 r., I CZ 124/67). Co więcej, w sytuacji gdy pełnomocnik nie zawiadomił sądu o wypowiedzeniu mu pełnomocnictwa przez mocodawcę, powinien upewnić się, czy zawiadomienia takiego nie dokonał jego mandant i wobec stwierdzenia, że nie uczynił tego, powinien wziąć udział w rozprawie i niezwłocznie zawiadomić mocodawcę o treści wyroku zapadłego w wyniku rozpoznania sprawy na tej rozprawie, a jeżeli tak nie postąpił – złożyć w terminie przewidzianym przez ustawę wniosek o doręczenie tego wyroku z uzasadnieniem. Wypowiedzenie pełnomocnictwa przez mocodawcę – wobec niezawiadomienia o tym sądu – nie jest skuteczne wobec sądu i nie uniemożliwia działania pełnomocnika przed sądem, a przeciwnie – gdy pełnomocnikiem jest adwokat, obliguje go do takiego działania, jeżeli jego brak naraża mocodawców na ujemne konsekwencje procesowe (*postanowienie Sądu Najwyższego z 30.5.2007 r., II CSK 167/07*).

W realiach niniejszej sprawy, oczywistym jest, że obwiniony zaniechał poinformowania sądu o fakcie wypowiedzenia mu pełnomocnictwa przez mocodawcę. Irrelewantnym z punktu widzenia obowiązku poinformowania sądu przez radcę prawnego, któremu wypowiedziano pełnomocnictwo jest fakt, że były mocodawca udzielił pełnomocnictwa innemu adwokatowi lub fakt, że najbliższa rozprawa ma się odbyć w bliskim czasie po wypowiedzeniu pełnomocnictwa. Zadbanie o skuteczność wypowiedzenia pełnomocnictwa w stosunku do sądu ma istotne znaczenie dla interesów byłego mocodawcy. Pozwala uregulować liczne aspekty procesowe, w tym kwestię prawidłowości doręczeń przesyłek sądowych, sposób liczenia terminów procesowych czy jak miało to miejsce w niniejszym stanie faktycznym – kwestię oceny zasadności wniosku strony o odroczenie rozprawy.

Zaniechanie obwinionego radcy prawnego polegające na niepoinformowaniu sądu o fakcie wypowiedzenia mu pełnomocnictwa przez mocodawcę jest postępowaniem sprzecznym z prawem (art. 94 § 1 k.p.c.) o którym mowa w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Stanowi równocześnie delikt dyscyplinarny określony w art. 6 (radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami) oraz art. 12 ust. 1 (Radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania) Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Od radcy prawnego, świadczącego pomoc prawną, wymagana jest sumienność i najwyższa staranność wymagana od profesjonalisty. Oczekiwanie, że radca prawny będzie rzetelnie wykonywał swoje czynności zawodowe, sprowadza się zasadniczo do założenia, że

radca prawny wypełni swoje obowiązki dokładnie, należycie, solidnie i odpowiedzialnie, na wysokim poziomie, sprosta wymaganiom postawionym przez przepisy prawa i będzie przy tym godny zaufania. Uczciwe wykonywanie obowiązków zawodowych to z kolei takie, w których priorytetem jest szacunek dla prawa i przyjętych zasad, cudzej własności i brak zdolności do oszustwa. Naruszenie tak sformułowanych obowiązków wykonywania czynności zawodowych może przejawiać się w zaniedbaniach w wykonywaniu obowiązków, lekceważącym stosunku do obowiązujących przepisów prawa, bagatelizowaniu postawionych przed radcą prawnym zadań czy spoczywających na nim ciężarów, a nawet niewłaściwej czy niedostatecznej organizacji pracy własnej czy osób, z których wsparcia radca prawny korzysta przy wykonywaniu zawodu (*T. Scheffler* (red.), Kodeks Etyki Radcy Prawnego. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2021).

Mając na uwadze powyższe, Sąd doszedł do przekonania, że obwiniony nie informując sądu o fakcie wypowiedzenia mu pełnomocnictwa, dopuścił się deliktu dyscyplinarnego.

Odnośnie wymiaru orzeczonej kary, Sąd uznał, że kara upomnienia będzie adekwatna do popełnionego czynu. O wymierzenie takiej kary wnioskował zarówno rzecznik dyscyplinarny jak i sam pokrzywdzony. Jednocześnie Sąd wymierzając obwinionemu karę upomnienia wziął pod uwagę przede wszystkim dotychczasową niekaralność obwinionego. W stosunku do obwinionego nigdy do tej pory nie były prowadzone przed sądem dyscyplinarnym jakiekolwiek postępowania dyscyplinarne, co niewątpliwie pozytywnie wpływa na ocenę osoby obwinionego jako osoby postępującej zgodnie z zasadami etyki zawodowej. Oczywiście nie powinno ulegać wątpliwości, że popełnienie zarzucanego mu czynu, jest niedopuszczalne i nie powinno mieć miejsca, jednak z uwagi na dotychczasową postawę obwinionego, Sąd doszedł do przekonania, że wymierzona kara spełni swoją funkcję prewencji szczególnej tj. samo doświadczenie kary ukształtuje przyszłe zachowanie obwinionego w ten sposób, że będzie starał się w przyszłości nie popełniać podobnych deliktów. Dodatkowo, Sąd wymierzając obwinionemu karę upomnienia wziął pod uwagę fakt, że poza samą karą upomnienia, specyficzną formą represji wobec obwinionego jest obowiązek zwrotu przez niego kosztów postępowania. Reasumując, kara upomnienia powiązana z obowiązkiem zapłaty przez obwinionego znacznych kosztów postępowania powinna spełnić wobec swoją funkcję tj. zapewnić, że w przyszłości obwiniony nie dopuści się podobnego deliktu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art.70^6 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz § 1 ust. 1 pkt 1 i § 3 ust.1 Uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego

Przewodniczący:	Sędzia:	Sędzia:
[redacted]	[redacted]	
Tomasz Bazan	Adam Kawka	Tomasz Arlet

Sygn. akt WO- 66/21

O R Z E C Z E N I E
z dnia 28 lipca 2021 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący S WSD – Iwona Zielezińska

Sędziowie S WSD – Katarzyna Brocławik

S WSD – Małgorzata Sajdak - sprawozdawca

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Anny Kończyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 lipca 2021 roku [redacted] sprawy radcy prawnego [redacted] nr wpisu [redacted]

obwinionego o czyny określone:

w art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w związku z art. 6, art.12 ust.1 i art. 38 ust.4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

wskutek odwołania pokrzywdzonego [redacted] z dnia 24 lutego 2021 roku od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [redacted] z dnia 21 stycznia 2021 roku w sprawie o sygn. akt: OSD/16/20

orzeka:

1. uchyla zaskarżone orzeczenie i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych [redacted]

2. orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie pozostawia do rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych [redacted]

S WSD
[redacted]
Katarzyna Brocławik

S WSD
Iwona Zielezińska

S WSD
[redacted]
Małgorzata Sajdak
[redacted]